GS1694

En gammal märkelig

Wisa

af

Krigsmannen Michael Storm,

som fallade sig i strömmen
wid Norrbro.

Tryckt i Wennlundska Bokhandeln, 1825.

Exemplaret kostar 2 sk. Bco.

En gång, såsom wanligt, med får jag gick wall,
Och tittade tankfullt omkring;
Då hörde jag fjerran ett underligt skall,
Klang, klingeli, klingeli, kling.
Snart såg jag soldater i jackor blå,
Och trummor af meßing, som började gå,
Liksom åstan.

Då kände jag strax hwad det war som mig tröt;
Jag började grunda uppå,
Hur roligt det wore att bära musköt
Och sjunga bland goßarne blå.
Jag lemnade genast båd' tackor och lam,
Jag började wandra och snart kom jag fram
Till ett wärdshus.

I dörren jag mötte en hjelte så bald,
Han frågade mig, hwem jag war.
Jag sade, att jag wille tjena för sold
Och bliswa en Konungens karl.
Wälkommen min goße! han sträck och jag gick
I wärdshuset in -- fyra supar jag fick
Och en sedel.

Se'n for jag till staden. Der fick jag musköt
Och kläddes i grann uniform;
Blef vice Corp'ral, hwilket mången förtröt,
Och kallades Michael Storm.
Jag swettades wäl uppå mången parad,
Men swalkades snart och war munter och glad
Som en krigsman.

Allt högre och högre jag slutligen klef
På lyckans steniga brant.
Wid sexton års ålder för qwickhet jag blef
Af Öfwersten nämnd till Sergeant.
Jag älskade flickor och bränwin och spel,
Men detta är icke betydande fel
För en krigsman.

Snart sprakade krigets förhärjande bloß,
Wi måste till främmande land.
Jag blef icke rädd, ty jag längtade släß
Och wisa att jag war en man.
Af stengatan tog jag ett glättigt farwäl
Och tågade genast med mod i min själ
Ut att strida.

Krigsmannen.

Wid femton års ålder så sorgsen jag drog
Kring skogar och ängar och berg.
Jag gladdes ej mera då solstrålen log
Jag såg ej på blommornas färg.
Jag leddes att wakta min Husbondes får,
Jag hade ej ro hwarken höst eller wår
Uppå landet.

Rätt ofta jag stod på den pilwärta strand
Och hörde den dånande forß.
Och ofta jag satt uppå landswägens sand
Med armarne lagda i korß.
Min hjerna af sällsamma bilder war full,
Jag drömde om flickor, om silfwer och gull
Så behogligt.

Då blef det ett underligt lif må ni tro;
Då tågade wi mången gång,
Båd' dagar och nätter förutan all ro
Med trumslag, trumpetskall och sång.
Muskôterne smattrade, bondkojan brann,
Och fienden wek för wår wäldiga hand
Som en fårstock.

Men gjorde wi bragder, så lefde wi ock
Förträffligt bland aska och rök;
Wi rotade in oß med buller och vock
I källare, bodar och kök.
Wi slagtade oxar och kalfwar och swin,
Wi drucko det yppersta Ungerska win
Utur ämbar.

Så mången Baron och så mången Prelat
Blef tiggare genom min arm.
Wi skonade ingen och mången soldat
Fick hwila wid Fröknars barm.
Och funno wi motstånd, så ropte jag blott:
Ge fyr! och då smällde trehundrade skott
I minuten.

Men freden blef sluten, wår möda war slut,
Wi tågade hem med musik.
Så glad war jag icke, som när jag gick ut,
På tusen förhoppningar rik.
Den rigtiga friheten finns blott i fält
Bland raska kamrater, bland fanor och tält
Och kanoner.

Jag fick af befälet till lön för mitt mod
En silfwerpenning så blank.
På wäldiga bröstet den dyra klenod
I blårandigt silkesband slank.
Jag lefde som fordom i sus och i dus,
Bland flickor, violer, bland bålar och krus
Och bouteiller.

Jag tjugu år fyllt och min bana är slut
Ty afsked fick jag i går.
Och lurfwiga björnar med grin och med tjut
Tätt lunka i mina spår.
Jag får aldrig mera i skymningens stund
Med mörkröda droppar förnöja min mun
Och min näsa.